

URIAȘUL CEL EGOIST¹⁾

DE OSCAR WILDE

— POVESTE PENTRU COPII —

În fiecare după masă, când ieșeau dela școală, copiii aveau obiceiul să intre în grădina Uriășului, ca să se joace. Grădina asta era mare și frumoasă, plină de iarbă moale și verde. Ici-colo, deasupra ierbii, se ridicau flori galbene ca niște stele și doisprezece piersici înfloreau acolo primăvara, acoperindu-se cu plăpânde flori, roze, iar toamna se rupeau de greutatea poamelor. În pomi, păsărelele cântau așa de dulce, încât copiii se opreau din joc ca să le asculte. «Ce bine e aici!» strigau ei care mai de care.

Dar într-o zi Uriășul se întoarse acasă. El fusese în vizită la prietenul lui Căpcăunul, și stătuse acolo șapte ani, după care, sfârșind tot ce avusese să-i spuie, fiindcă nu prea era bun de gură, se hotărîse să se întoarcă la castelul lui. Când ajunse acasă, văzu pe copiii jucându-se în grădină.

«Ce căutați aici?» strigă el cu un glas înfricoșător și copiii o luară la fugă. «Grădina mea nu e grădina tuturor», zise el, «și nu dau voie să se joace nimeni în ea, afară de mine». Și ridică un zid înalt de jur-împrejur, iar pe zid puse o tăbliță:

INTRAREA OPRITĂ

A, era un Uriăș foarte egoist.

Bieții copii nu mai aveau acum unde să se joace. Încercară ei să se joace în drum, dar drumul era plin de praf și de pietre și nu le plăcea. Când își sfârșeau lecțiile, umblau împrejurul grădinii, pe lângă zid, istorisindu-și unul altuia minunile dinăuntru. «Ce bine era acolo!» ziceau ei care mai de care.

În curând veni primăvara și tot câmpul se umplu de flori și de păsărele. Numai în grădina Uriășului egoist era tot iarnă. Pasărilor nu le mai venia să cânte de când nu mai erau copiii, și pomii uită să înflorească. Odată, o floare frumoasă își scoase capul din iarbă, dar când văzu tăblița cu «Intrarea oprită», se întristă atât de tare, încât se furișă încet, la loc, în pământ, și adormi mai departe. Numai zăpada și gerul se veseleau. «Primăvara ne-a uitat», strigau ele. «O să stăm aici tot anul». Și poftiră pe Crivăț să vie și el. Crivățul veni îmbrăcat în cojoace. Urlă toată ziua prin grădină și da jos toate hornurile în drumul lui. «Aici îmi place», zise el, «trebuie să poftim și pe Grindina să ne facă o vizită». Și Grindina sosi și ea. În fiecare zi răpăia câte trei ceasuri pe coperișul castelului, până sparse mai toate olanele și pe urmă o luă la goană de jur-împrejurul grădinii, cât o țineau picioarele.

Eră îmbrăcată într-o haină cenușie și răsuflarea ei era de ghiată.

«Nu pricep de ce nu mai vine Primăvara», zicea Uriășul cel egoist, uitându-se pe fereastră în grădina lui înzăpezită. «Ar fi timpul să se mai schimbe vremea».

Dar Primăvara nu mai veni și nici Vara. Toamna dăru fructe de aur tuturor grădinilor, numai grădinei Uriășului nu-i dăru nimic. «E prea egoist», zicea ea. Așa încât acolo era tot iarnă, și Crivățul și Grindina, Gerul și Zăpada dăntăuiau printre pomi.

Intr-o dimineață, Uriășul stă deștept în pat, când auzi un cântec frumos. I se pără așa de dulce, încât își închipui că muzicanții Regelui treceau pela poarta lui. Când colo, ce era? O biată mierlă cântă într-un pom, lângă fereastră; dar el de atâta timp nu mai auzise glas de pasări în grădina lui, încât i se pără că ascultă muzica cea mai măiastră și deodată Grindina se oprî din răpăiala ei și Crivățul tăcu și o mireasmă dulce veni prin fereastra deschisă.

«Ah, bine c'a mai venit Primăvara», strigă Uriășul; sări din pat și alergă la fereastră.

Și ce credeți că văzu?

O priveliște minunată. Printr-o spărtură din zid, copiii se strecuraseră în grădină și se suiseră în toți pomii. În fiecare pom era un copil. Și pomilor le părea așa de bine, încât se acoperiseră de flori și-și legănav ușor ramurile deasupra capetelor lor. Pasărele sburau încoace și încolo și ciripeau care mai de care, iar florile se uitau prin iarba verde și râdeau. Eră o priveliște fermecătoare. Numai într-un colț al grădinii era tot iarnă. Eră colțul cel mai îndepărtat și în el stă un băiețuș mititel, așa de mititel încât nu putea ajunge până la ramurile pomului și se învârtia împrejurul lui, plângând amar. Bietul pom era tot acoperit cu zăpadă și chiciură, iar

Crivățul îl scutura, urlând înviersunat. «Suie-te băiete!» se rugă Pomul, și-și îndoiă crengile cât putea, dar băiețușul era prea mic și nu ajungea.

Inima Uriășului se înmuia când îl văzu. «Ce egoist am fost!» strigă el; «acum știu de ce nu mai venia Primăvara în grădina mea. Am să urc pe băiețuș tocmai în vârful pomului și pe urmă am să dărîm zidul și grădina mea o să fie de acum încolo locul de joacă al tuturor copiilor». Și-i părea foarte rău de ce făcuse.

Se dădu dar jos pe scări, încetinel, deschise ușor ușa de-afară și ieși în grădină. Dar când îl văzură copiii, se speriară așa de rău, încât o luară la fugă și Iarna se întoarse iar în grădină. Numai băiețușul cel mic nu fugi, fiindcă ochii lui erau plini de lacrimi și nu-l văzuse venind. Uriășul se apropia încetisor de el, îl luă în brațe cu băgare de seamă și-l sulu tocmai în vârful pomului. Și deodată pomul înflori, pasărele începură să cânte în el și băiețușul își întinse brațele, luă pe Uriăș de gât și-l sărută. Iar ceilalți copii, văzând că Uriășul nu mai era rău, năvăliră îndărăt în grădină și cu ei se întoarse și Primăvara.

«A voastră să fie grădina de-acum încolo», zise Uriășul, și luă un topor mare cu care dădu jos tot zidul. Iar lumea, care se ducea spre târg pela amiază, găsi pe Uriăș jucându-se cu copiii, în cea mai frumoasă grădină care s'a văzut vreodată.

Se jucară toată ziua și seara veniră la Uriăș ca să-i zică noapte bună. «Unde e tovarășul vostru cel mititel?» zise el, «băiețușul pe care l'am suit în pom?» Il iubiă mai mult decât pe ceilalți, fiindcă-l sărutase.

«Nu știm», răspunseră copiii. «A plecat».

«Să-i spuneți negreșit să vie mâine», zise Uriășul. Dar copiii răspunseră că nu știu unde șade și că nu-l mai văzuseră niciodată mai înainte. Și Uriășul se întristă foarte rău.

În fiecare după masă, când ieșeau dela școală, copiii veneau și se jucau cu Uriășul. Dar băiețușul care-i era lui cel mai drag, nu mai veni. Uriășul era bun cu toți copiii, dar adeseori îi era dor de prietenul lui mititel și-l pomenia într'una. «Cum aș vrea să-l mai văz», zicea el adesea.

Trecură apoi ani mulți și Uriășul îmbătrâni și-i slăbiră puterile. Nu mai era în stare să se joace cu copiii, stă de o parte, într'un jeț uriaș, se uită la ei și-și admiră grădina. «Multe flori frumoase am eu aici», zicea el, «dar tot copiii sunt florile cele mai draguțe».

Intr-o dimineață de iarnă, se îmbracă lângă fereastră și se uită afară. Acum nu-i mai era urită Iarna, fiindcă știă că în timpul ei, Primăvara doarme și florile se odihnesc. Deodată se frecă la ochi uimit și se uită și iar se uită. Ce priveliște neașteptată!

În colțul cel mai îndepărtat al grădinii era un pom acoperit cu totul de flori albe. Ramurile lui erau de aur și poame de argint atârnav din ele și sub el stătea băiețușul, care-i fusese așa de drag.

Plin de bucurie, Uriășul o luă la fugă pe scări, ieși în grădină și într-o clipă fu lângă copil. Dar când se apropia de el, fața i se înroși de furie și strigă: «Cine a îndrăznit să se atingă de tine?», fiindcă în palmele copilului și pe piciorușele lui văzuse urmele însângerate a două piroane.

«Cine a îndrăznit să se atingă de tine?» strigă Uriășul. «Spune-mi, ca să mă duc să-mi iau sabia a mare și să-l omor».

«Nu e nevoie», răspunse copilul, «fiindcă astea sunt rănilor dragostei».

«Dar cine ești tu?» zise Uriășul și o teamă stranie îl cuprinse și îl făcu să îngenunche dinaintea copilului.

Dar copilul îi zămbi și-i zise: «Ți-aduci aminte că m'ai lăsat odată să mă joc în grădina dumitale; astăzi am venit să te iau cu mine în grădina mea, care se numește Raiul».

Și când copiii năvăliră în grădină, în după masa aceea, găsiră pe Uriăș mort, sub pomul înflorit.

Trad. de IGENA FLORU

DESEN DE AUBREY BEARDSLEY

¹⁾ Din vol. *Prințul Fericit*, ed. «Cultura Națională».